

ПРѢДГОВОРЪ.

Въ интеллигентнитѣ кръгове на братския намъ съсѣденъ сърбски народъ все по-вече и по-вече прониква мисльта, че *сюзътъ* е единичкото сръдство, чрѣзъ което малкитѣ балкански държави, прѣимущественно България, Сърбия, Черна-Гора и Румъния, ще могатъ да се избавятъ отъ гибелнитѣ въ всѣко отношение за тѣхъ покровителства и вмѣштелства на голѣмитѣ европейски държави. Чрѣзъ *сюзванъето* си тия малки държави ще могатъ да запазятъ и своето независимо съществуване, което все по-вече и по-вече се заплашва отъ страна на великитѣ европейски държави. Тази мисль отъ нѣкое врѣме насамъ почна начесто да се явява и въ сърбската литература като прѣдметъ на всестранно обмисляне.

Ние трѣбва да гледаме съ отрада това явление. Само подобни благородни идеи могатъ да издѣрятъ горѣказаннитѣ балкански държави отъ прѣкалени претенции.

Полезно е да се проповѣдва идеята за балканския сюзъ и между нашия народъ. Ние знаемъ, че благородната идея за балканския сюзъ не ще се осъществи тѣй скоро, както е желателно, защото за това е нужно по-голѣмо развитие отъ онова, до което сж достигнѣли балканскитѣ народи. Между това, събитията ще си вървятъ и ще ни изпрѣварятъ, и нашитѣ еднородци, които сж останѣли подъ турско робство, може би ще получатъ човѣшкитѣ правдини, прѣди да хване корень тая идея. Но споразумѣнието на балканскитѣ народи не е само сръдство, съ което тѣ биха могли да помагатъ единъ другиму, па да облекчатъ участъта на раята въ Турция. То е единичкото условие, при което тѣ биха могли да живѣятъ мирно и братски слѣдъ като се сдобиятъ съ свобода и правдини всичкитѣ жители на Балканския Полуостровъ. Антагонизмътъ, който сжществува между нѣкои християнски народи на тоя полуостровъ, не би прѣдвѣщавалъ нищо добро за тѣхното политическо бѣдѣще, даже да бѣше прѣмахнато турското царство въ Европа.

Ето защо съ въсхищение прѣведохъ настоящата книга „Сърбия и Балканский Сюзъ“, която е написана на 1893 г. отъ извѣстния сърбски писателъ и професоръ *Владимиръ Каричъ*, който се помина прѣди една година. Мислитѣ и сжжденията на В. Карича заслужаватъ голѣмо внимание отъ страна на балканскитѣ народи, а тѣ останаха за жалъ почти